

Så sker der desværre det, at på et møde i Washington i begyndelsen af september, hvor man skal diskutere etablering og dannelse af Arktisk Råd, bliver der fremsat et amerikansk ændringsforslag til, hvad Arktisk Råd skal arbejde med. Det ændringsforslag tilslutter Norge sig, og dermed er der pludselig ikke enighed i den nordiske kreds længere.

Det, der er problemet – det var hr. Kristen Touborg bl.a., der bad om en forklaring på det – er, at man i Norge og USA åbenbart vil prioritere miljøet højere end det, der har været et grønlandsk og dansk ønske, nemlig at vi ud over miljøsamarbejdet også ønskede et samarbejde om, hvordan man kunne have en bæredygtig erhvervsudvikling i det arktiske område. Det har været meget, meget vigtigt for Grønland, og det har vi fra dansk side støttet, fordi vi mener, at det er rigtigt. Så dér står den altså i øjeblikket og er lidt svær at komme videre med, men det betyder ikke, at vi ikke skal arbejde på det. Det gør vi. Men det er altså forklaringen på, at der er lidt stilstand omkring det spørgsmål.

Så skal jeg også sige til hr. Kristen Touborg, der ønskede energisamarbejde, at jeg beklager, at det først og fremmest ikke er nævnt i rapporten. Det er jo korrekt, at det er ikke nævnt på en sådan måde, at det fremgår. Jeg synes nu alligevel, det er lidt mærkeligt, at det ikke står der, men o.k., det gør det formentlig ikke, når det bliver sagt. Jeg kan oplyse, at på det samarbejdsministermøde, vi havde i oktober måned i Helsingborg, blev vi enige om, at det skulle prioriteres højt det kommende år, og der er faktisk allerede fra ministerrådets side sat noget arbejde i gang omkring det her for at få det ind i den næste periode, altså i 1996, og prioriteret højt, som SF ønsker det.

Så har både hr. Kristen Touborg og fru Jette Gottlieb erklæret sig uenige i den nye struktur i Nordisk Råd. Det er jo ikke et område, som jeg bør blande mig i, men det kan jeg jo alligevel ikke helt lade være med, når det nu bliver rejst her, men det er et parlamentarikeranliggende, hvordan man vil strukturere arbejdet.

Jeg vil godt understrege, at hvis vi vil løfte Nordisk Råds indhold og gennemslagskraft, så tror jeg, vi skal ud af den meget detaljerede sagsbehandling – nu bruger jeg altså Det Radikale Venstres erfaring, ikke fra det nordiske, men fra det danske arbejde – og komme ud over de radikale cykelstier. Det skal ikke forstås nedladende, og det er derfor, jeg bruger mit eget parti som eksempel. Men vi skal altså formå at

løfte debatten op på det mere overordnede, principielle plan, hvor vi udstikker nogle retningslinjer osv., og hvor vi selvfølgelig også går ind i de tre prioriteringsområder, og nærområdet er jo oplagt i denne her sammenhæng som nyt interessefelt.

Det minder mig lidt om diskussionerne på lærerværelserne i årenes løb; når der kommer nye ideer, så siger man, at det kan man ikke på denne her skole, så længe murstenene er røde. Jeg synes, at man skal tage fat og præge debatten og få løftet den op, således at vi får brugt den nordiske talerstol, så folket opdager, at den er der.

Det må være det, der er interessant, og det må være det, vi skal gøre – også for at præge udviklingen uden for Norden, herunder i nærområdet og i Europa.

Så skal jeg sige til hr. Aage Brusgaard, som bad om nogle eksempler på, hvad det var, der har været kompetenceudviklende osv. Det giver rapporten faktisk gode eksempler på, men nu nåede jeg ikke lige at slå op i den, men der er jo faktisk eksempler på karaktergivning – for at bruge det udtryk – på netop de spørgsmål, hr. Aage Brusgaard kom med. Men hvis det er nødvendigt, så vil jeg da gerne selv prøve at læse i den og komme med nogle eksempler. Men jeg nåede det ikke, inden jeg kom herop.

Til allersidst omkring Schengenaftalen og pasunionen: Dét er jeg altså uenig med fru Jette Gottlieb i kritikken af Schengenaftalen. Den måde, man omtaler den på i de nordiske regeringer, er jo, at pasunionen kom først, og at Europa var misundelig på os, og det, de i virkeligheden gør, er at udvide pasunionen til at dække meget bredere i Europa. Det er jo hele ideen i det.

Jeg synes heller ikke, det er fair at sige, at de andre nordiske lande er blevet presset til det her. Nej, jeg formoder, at det er Norge og Island, der specielt tænkes på; Norges og Islands regeringer og parlamenter afgør selv det her spørgsmål om, hvorvidt de vil være med. Det, der har været Danmarks ambition, var at få de to ting til at gå op i en højere enhed.

Men ellers skal jeg sige tak for debatten og for de indlæg, der har været, og sige, at jeg tror, at vi får en spændende session i Kuopio, og at det næste år bliver spændende. Det er selvfølgelig ærgerligt, at formandskabsperioden kun varer 1 år, men det skal jo ikke forhindre hverken samarbejdsministeren eller de danske parlamentariker i at holde fast. Det er os i fælleskab, der på